

11244

84

11.244

Utazás a villamosszék körül

84

RTA:

ASZLÁNYI KÁROLY

11.244

UTAZÁS A VILLAMOSSZEK KÖRÜL

REGÉNY

IRTA

ASZLÁNYI KÁROLY

A VILÁGVÁROSI REGÉNYEK KIADÓVÁLLALATA

VILÁGVÁROSI REGÉNYEK

Copyright 1933 by Világvárosi Regények.

Minden jogot fenntartunk,
tehát a fordítás és a filmesítés jogát is

A címlapot Kner Albert készítette.

Foto: Metro.

M. N. VILÁGVÁROSI KÖNYVTÁR
Y. JÓZSEF VILÁGVÁROSI KÖNYVTÁR

D 33 6V 635 SZ.

11.244 184

Megjelenik minden hétfőn.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

Budapest, V. Vilmos császár-ut 34. Tel. 229—31.

A szerkesztésért és a kiadásért felelős:

dr. id. Kovács Dénes.

Előfizetési ár: egy évre 4.80 P. félévre 2.40 P.

Kéziratot csak a bélyeg melléklése esetén
küldünk vissza.

ELSŐ FEJEZET.

A keleti kisvárosban három orvos élt és működött. Kettő ezek közül — Smith és Laurent — nem ismerte személyesen Dan Herbet. Dan a házi orvosának lesújtó véleménye után felkereste egymásután és egymástól függetlenül a másik két orvost is, anélkül, hogy előző vizsgálatok eredményéről említést tett volna.

Dan a kétmillió Herb-vagyon egyetlen élő örököse volt. De ez az életmódján nem látszott meg. Otthon ült évek óta, hatalmas könyvtárt rendezett be, tanult és olvasott. A városi házban lakott, sohasem ment ki a Herb-farmra, amely Joe Ratcliff vezetése alatt állt.

Az állandó szobalevegőtől és megfeszített szellemi munkától Dan sápadt és fénylő szemű lett huszonötéves korára.

Köhécselni kezdett. Ügyvédje tanácsára elment az orvoshoz, aki szemben lakott a Herb-házzal. Az orvos, szakállas kis ember, megvizsgálta Dan s gondterhes arcot vágott.

— Súlyos tüdőbaj — mondta Liwe doktor. — Menjen el más orvoshoz is.

És Dan elment.

Sajnos, mind a három vélemény egyformán hangzott. Dannak még három hónapja volt.

Dan csöndesen fogadta a halálos ítéletet. Tervei, vágyai, egész élete összeomlott. Elment ügyvédjéhez és kérte, hogy hozasson neki Newyorkból valami egyetemi tanárt. Az ügyvéd azonnal sürgönyözött Patersonért.

A tanár a lakásán vizsgálta meg Herbet. A fejét csóválta. — Ha egy időre remélni akar még — mondta — semmiesetre se mozogjon. Főleg vonatra ne üljön. A legjobb levegő, amit ajánlhatok, itt van.

Awkins, az inas is azt a parancsot kapta, hogy vigyázzon az urára, ne engedje kimenni a házból. És Dan ideig-óráig el is ténfergett a csöndes szobákban, de aztán ellenállhatatlan vágy fogta el, hogy még egyszer, utoljára belevesse magát az élet forgatagába ott, ahol az a leghangosabb és legszédítőbb.

Titokban becsomagolt és éjjel kilopózott a házból. Ami pénze volt, zsebébe tette s kiment a pályaudvarra.

Reggelig ült itt a homályos étteremben, egy madárkereskedő társaságában, aki nyugatról jött és most Newyorkba készült. Reggel hatkor indult a gyors, — Dan arra gondolt, hogy Awkins ilyenkor ébred fel s tíz perc múlva rá fog jönni, hogy a gazdája megszökött.

*

Dan három éve nem volt Newyorkban. Még mindig tombolt és lármázott az élet, ha leszállt az este és kigyúltak a lámpák, égen és földön. Dan szíve összeszorult a fájdalomtól. Milyen későn jött ide! Ez már csak finálé, akármilyen szép és zajos. Dan szállóba vitette a poggyászát, felment a szobájába és a kofferen ülve, kezébe temette arcát.

Estére kimerészkedett az uccára. A 15. ucca sarkán taxiba ült és Harlembe vitette magát. Egy néger bárba tért be s inni kért. Később mellételepedett egy egészen világosbőrű lány, nagy, fehér szemekkel és megsimogatta a kezét. Dan a cink-pohár fenekére nézett és kicsordultak a könnyei. Jóformán nem is tudta, hol van. Fizetett s távozott.

Az uccán vette észre, hogy a kis félvér lány mellette lépked.

— Mi bajod van? — kérdezte a lány bizalommal.

— Oh, semmi — felelte Dan — meg fogok halni.

— Mikor? — kuncogott a lány, mert tréfának vette a dolgot.

— Három hónapon belül — felelte a férfi. De ekkor már tudta, hogy nem fogja megvárni a három hónapot.

Még néhány lokált útbaejtett. És majdnem teljesen részeg volt, mire hazaért. Azonnal elaludt.

Élete legsívárabb hangulatában ébredt. Lassankint minden eszébe jutott. Nem volt kedve a folytatáshoz. Elhatározta, hogy öngyilkos lesz. Délig az ágyában heverészett s azon töprengett: hogyan?

Délután lement a Hudson-dokkokhoz és a távoli, szürke égboltra meresztette szemeit. Elhatározása lassan határozott formákat öltött.

A kétségbeesés megkövesedett lelkében és tragikus akarattá formálódott. Nincs értelme céltalanul és keservesen élni még néhány hétig.

Levelet írt Barneynek, aki az ügyvédje volt. A levélben egyelőre annyit írt meg, hogy hol találják a végrendeletét s hogy a levélben másik, lepecsételt levelet fognak találni, amelyet Barney csak halála után bonthat fel.

*

Sok választása nem volt, elhatározta, hogy legalább a halálnemek közt fog válogatni. Vásárolt egy revolvert, egy rövid tört tokban és mérget. Bezárkózott a szobájába és gondolkodni kezdett.

Olyan fiatal volt még. És úgy szerette a könyveket — a fantázia szárnyalását. Tudta, hogy meg kell hálnia, de nem volt ereje ahhoz, hogy megnyomja a ravaszt. Nem volt ereje egy utolsó mozdulathoz, mellyel magába dőfte volna a kést. És nem volt ereje lenyelni a mérget. És tudta, hogy nem is lesz.

Hirtelen azt szerette volna, ha valaki más

Hajtja végre rajta ezt a befefező aktust. Hogy neki a kezét se kelljen megmozdítania.

Fiókjába zárt mindent s újra lement az uccára.

A portás csodálkozva nézett a sápadt fiatalember után.

Dan újra a Hudson mellé került. De nem volt ereje beleugrani.

Nem tudta, mit csináljon. A haláltól nem félt már. De ölni nem tudott — még önmagát se.

Hirtelen kialakult benne egy elgondolás. Egyre megfelelőbbnek látszott.

Sapkát, pullovert és rossz nadrágot vásárolt. S estefelé kiment New Jerseybe. Kiválasztott egy kocsmát, amely kívül olyan piszkosnak látszott, hogy belül se lehetett piszkosabb — és bement.

Fegyvertelenül.

Benn a füst elhomályosította a lámpafényt.

Négyen ültek a söntésben, egy öregebb ember és három fiatal. Amikor Dan belépett, egy pillanatra felé fordult négy pár tekintet.

Dan leült az öreg csirkefogó mellé. Nem kérdezte, hogy lehet-e. Két pohár valamit rendelt s a magáét kiitta.

De az öreg félretolta a poharát.

A szomszéd asztaltól átkiáltott az ott ülő fiatalember:

— Halló Jack! Vendéget kaptál?

Az öreg félrehúzta a száját s Danra nézve olyan mozdulatot tett a két fekete kezével, mintha egy tyúknak tekerné ki a nyakát.

— Spicli vagy! — kiáltotta egy másik fiatal ember.

Dan bólintott.

— Úgy van.

Az emberek meghökkentek. Ha bevallja, akkor nyilván nem az. De Gatti, a kocsmáros, a pultja előtt álló pasas fülébe súgta:

— Dobjátok ki és verjétek meg odakint.

Egyszerre sötét lett, pedig senki se mozdult. Dan érezte, hogy a mellette ülő öreg gangster átöleli és fojtogatja. Dan fiatal, fáradt testében felébredt az életerő és alvó energia. Ellenszegült.

Elkapta az öreg kezét és nagy erőfeszítéssel lefejtette az óriási ujjakat.

Az öreg nyögött és lihegett. Dan látta csillogó szemeit a sötétben. Egy félmétert nyert, hátrahúzódva s akkor öklét teljes erővel a két csillogó szem közé vágta. Zuhanást hallott, ugró testek állták útját, de Dan keresztülvágta magát az ajtóig és kiugrott az uccára, ahol futni kezdett.

Egyszerre megállt.

Elszégyelte magát.

Hát így akart ő meghalni. Az utolsó pillanatban akarata ellenére is küzdenie kellett az életéért.

Tudta, hogy így nem fogja tudni megtenni. Valami mindig visszatartja. Más megoldás kellene: olyan, hogy az utolsó pillanatban ne tudjon kibújni alóla, bármennyire szeretne.

Furcsa gondolat villant át megkínzott agyán.

És ettől a gondolattól nem tudott többé szabadulni.

*

Elhatározta, hogy búcsúlátogatást tesz Slyhaméknál. Az öreg Slyham üzletfele volt Dan apjának évekkel ezelőtt s Newyorkban Dan sokszor volt náluk. A család Mrs. Slyhamból, Annie Slyhamból és Danton nevű unokaöccsükből állott s a Hudson-part villáinak egyikében laktak.

Bár már kilenc óra volt, Dan felment. Slyham, egy Nexton nevű tőzsdés, Mrs. Slyham és Danton bridgeztek. Dan megkérte, hogy ne legyenek tekintettel rá, játszanak tovább.

Ő maga átment a szalónba, ahol grammofonzenére Annie Slyham táncolt, Rod Milesszel, egy barátnője pedig valami öregedő fiatalemberrel.

Miles kedvetlenül látta, hogy Annie azonnal Danhoz siet és úgy örül neki, mintha az elveszett pénztárcáját találta volna meg.

Dannek is tetszett egykor a magas, karcsú, szőke, forrószemű lány, aki állandóan eszébe juttatja a férfiaknak, hogy férfiak.

Szóval, örültek egymásnak és félrevonultak. Dan egy szóval sem említette lelkiállapotát és a lány egészen másra volt kíváncsi. Hogy szerelmes-e Dan jelenleg valakibe és van-e menyasszonya?

A válasz kielégítő lehetett. És mégis, Annienek feltűnt végre a keserű vonás Dan szája körül s a hallgatagsága.

— Dan, maga olyan vidám fiú volt három évvel ezelőtt. Mi bántja?

— Semmi — felelte bizonytalanul a fiatalember. — Most nem mondhatom el.

Hirtelen vágyat érzett, hogy kiöntse a szívét valaki előtt, — a szívét, amelyben annyi méltatlankodó keserűség tombolt.

— Jó, — mondta Annie — ha mindenki elment, jöjjön vissza, másszon át a hátsó kerítésen és jöjjön a tennispályához. Ott van egy lugas. Várni fogom.

Dan megszorította a lány kezét. Érezte, hogy forró.

Slyham papa az ő hétszázötvenezer dollárjával szegény embernek tűnt Dan Herb mellett. És Dan mégsem látszott kíváncsi férjnek egy apa szemében.

Dan a vagyonkezelést teljesen Barneyre bízta. Barney ismeretlen ember volt, — és az üzletemberek egyáltalán nem tartották olyan embernek Dant, akivel számolni kellene.

A bridgeparti végeztével, amikor mindenki eltávozott már és Dan kettesben maradt Slyham papával a dohányzóban, — az öreg üzletember meg is mondta Dannek ezt. Dan hevesen tiltakozott ez ellen, védelmezte a maga álláspontját.

— Minden relatív — mondta — nem érdemes gürcölni a pénzért. Az ember ugyanis csak másnak dolgozott a végén.

— Hova jutott volna Amerika — jegyezte meg Robert Slyham — ha mindenki így gondolkodott volna, mint te. Szegény apád, ha látna...

Dan tűzbe jött. Ez a kérdés fájdalmas pontja volt gondolatvilágának, mert tudta, hogy apja épp olyan fajta üzletember volt, mint Slyham és épp olyan lekicsinylően vélekedett a fiáról.

A vitatkozás mind hevesebb és szenvedélyesebb lett. Számok, adatok és kemény érvek repkedtek a forró levegőben és látszott, hogy Dan elméletileg nagyszerűen érti a pénz-üzletet, csak épp a hozzávaló kedv és érdeklődés és energia hiányzott belőle.

Annie váratlanul lépett a dohányzóba és hallotta a hangos veszekedést.

— Miről vitatkoznak? — volt az első kérdése.

— Magáról — felelte Dan udvariasságból, de szárazon. A hangja egy kissé rekedt volt.

De Annie úgylátszik, komolyan vette ezt — mert hirtelen vörösség futotta el az arcát. Dan felállt, elérkezettnek látta az időt, hogy távozzék.

Rövid búcsú után el is ment.

Annie jóéjszakát kívánt s az emeletről lement a földszintre, ahol a szobái voltak. Robert Slyham a dohányzóban maradt. Mrs. Slyham már lefeküdt, az emeleten, Danton pedig a manzard-szobában.

Dan Herb leszaladt a Hudson-partra s a feketén gomolygó vizet nézte. Ha volna ereje beleugrani! Milyen könnyű lenne minden!

Teljesen céltalan, buta huzavonának látta mindazt, amit az utolsó napokban csinált és amit a következő napokban talán még tenni fog.

Ugyis meg kell halnia! Mért nem tud meghalni tehát?! Újra a vizet nézte. Semmi sem érdekli már, mert mindennek hamarosan vége lesz, minek is fogjon valamibe? És mégis, tudta, ha beleugrana a fekete folyamba, ott lent, az utolsó pillanatban kétségbeesett küzdelmet folytatna az életéért, a hullámok ellen — s a végén kiúszna a partra.

A kocsmába is azért ment, hogy belekössön valami *gun-man*be s az leszúrja őt. De amikor sor került rá, elszántan küzdött az életéért.

Mi az, ami benne, a reménytelenség, kétségbeesés mélyén még mindig, hiába, mindig élni akar?!

Megrántotta a vállát. Elfordult a víztől. Más módot fog keresni.

Eszébe jutott Annieval való megállapodása. Elindult vissza, a Green-Street felé.

Távolról szirénák, gőzkompók bűgása hangzott és valami állandó, ideges zsongás, — Babylon hangja.

Dan átmászott a kerítésen. Könnyű kabátja beleakadt egy kiálló vasszögbe és egy darab kiszakadt belőle. Dan legyintett és tovább ment.

A ház két ablaka volt még világos. Egy az első emeleten és a manzard-szobáé!

Bodza-illat terjengett és ezüstösen csillogtak a

bokrok, ha a hold előbújt rongyos felhőpalástja alól.

Dan megbotlott valamiben.

Már előtte sötétlet a lugas, vagy tíz lépésnyire. De itt a bokrok között, a kis ösvényen is sötét volt és Dan meg akarta nézni, mi az, amiben megbotlott volt.

Lehajolt és kezével tapogatózott a sötétben. Hirtelen köhögés fogta el. Felegyenesedett. Megszagolta a kezét: vérszagú volt.

Újra lehajolt és egy kés pengéjét markolta meg. A kés markolatig állt *valamiben*.

Felugrott és rohanni kezdett. Át a kerítésen, ki az uccára, el, el

Annie tíz perc múlva érkezett a lugashoz, majd további tíz percig várt. De nem jött senki.

A lány mélyet sóhajtott s visszament a házba, hogy megkeresse apját és megtudja tőle, mit akart Mr. Herb?

De Róbert Slyham nem volt a házban.

MÁSODIK FEJEZET.

A Ted Jack Larum felírású ajtón belépve, egy magas, kövér embert láthatunk, íróasztala mögött ülve. Ez Ted Jack Larum maga.

Előtte De Pauw őrmester és Shillings őrmes-

ter állnak, parancsaira várva, jobbkéz felől Williamson felügyelő.

Ted Jack már három éve főfelügyelő volt és azóta nem járt személyesen az ügyek után. Halatlan mértékben elhízott, úgyannyira, hogy főnöke helyesnek tartotta volna degredálni felügyelővé, amely rangban rengeteget dolgozott s a manhattani rendőrség leghasznosabb embere volt.

Tény azonban, hogy a Larum-csoport — bár mindenki Ted Jack-csoportnak hívta — ma is eredményesen működött, Ted Jack szellemi vezetése mellett s voltak, akik terjesztették, hogy Ted Jack éjszakánkint revolverrel a kezében mászkál háztetőkön, fegyveres racketeerek nyomában.

Ted Jack kövérsége azonban valószínűtlenné teszi ezt a mendemondát. Nézzük meg ezt az arcot: amelyből minden élénkség és kifejezés eltűnt. Egy híres filmkómikusra emlékeztet, apró bajuszával az orra alatt s mélyen ülő szemeivel.

Beszédmódja egészen sajátos. Rövid, párszavas kijelentőmondatokban beszél. Nem ismeri a mellék vagy kérdőmondatok szerepét a nyelvben.

Most Williamson az, akit Ted Jack nyugalma idegesít. Az év minden napján s a nap minden órájában van valaki, akit Ted Jack nyugalma idegesít.

Williamson felelős a Slyham-gyilkosság ügyében folytatandó nyomozás menetének tempójáért. Ted Jack csak az eredményért felelős. En-

nélfogva nyugodt. Nagyon nehéz ma már Ted Jack érdeklődését felkelteni.

— Mehetnek! — kiáltja Williamson De Pauw és Shillings őrmesterek felé. — Délre kérem a választ a három pontra.

Az őrmesterek távoznak.

Williamson leül, szemben a főnökkel s gondterhes arcot vágva, bámul rá.

— Csodálom, hogy így fogod fel — mondja Williamson. — A milliomos Slyham! Óriási port ver fel. A gyilkosra villamosszék vár. Mondj valamit. Nem tudom, merre induljak el.

— Szokatlan ügy! — motyogta gúnyos hangon Ted Jack Larum. — Első gyilkosság! Káin-Ábel óta. Izgatott vagyok! Ki a tettes? Megmondom. A gyilkos. Ki a gyilkos? Aki megölte.

— Jó, jó — dühöngött Williamson — de ki ölte meg?

— A tettes — felelte Ted Jack.

Williamson kezdte elveszíteni a türelmét.

— Este ölték meg, késő este, miután mindenki eltávozott. A mama és unokaöccs lefeküdtek. Leánya nem.

— Randevú — szólt félig kérdeve Ted Jack.

— Igen. Várt valakit. De az nem jött.

— Ha-ha!

— Nem jött. A lány lábnyomai tisztán látszanak a lugasig. Más lábnyomok nem látszanak a lugas körül. Csak a kerítéstől a holttestig. Nem jönne ki ezúttal kivételesen a Green-Park Lanera, Ted Jack?

— Nincs szükség. Lábnym megvan. Tettes
akié lábnym. Késen ott van az ujjnym. Világos
dolog. Csekélység. Letartóztatni lábnymot.

Williamson bosszúsan legyintett. Ő nem találta
olyan egyszerűnek az esetet. Kinek állhatott érde-
kében eltenni láb alól ezt a szelíd, öreg üzletem-
bert, aki amellet nyilván nem hordta a zsebében
a vagyonát?! De Ted Jackkel nem lehetett komo-
lyan beszélni ilyesmiről. Azt is hunyorogva és lát-
szólag részvétlenül nézte, hogy Pollock, a közgaz-
dasági szakértő, bejön a szobába és átveszi meg-
bizatását a Slyham-ügyben.

„Slyham Róbertet villája kertjében megölték!”

„Mint reggeli kiadásunkban már megírtuk, a
dúsgazdag selyemgyárost, Róbert Slyhamet, meg-
gyilkolva találták villája kerjében. A gyilkosságot
éjfél körül követhették el, de csak reggel fedezte
fel az inas. Előző este vendégek voltak a házban.
Nevüket a rendőrség a nyomozás érdekében egye-
lőre titokban tartja. A szezon legizgalmasabb bűn-
ügyi tragédiája! Kinek volt oka megölni öreg üz-
letembert? Leánya éjjel rendevut ad fiatalember-
nek a kertben! A fiatalember nem jön el! A gyil-
kos eljön! Ki a fiatalember? Ki a gyilkos? A fiatal
Miles esti lapunkban nyilatkozni fog Slyham üze-
leti ügyeiről. (Miles Lord, a New Kent Selyem-
gyárak tulajdonosa). A gyilkosra villamosszék
vár! A villamosszék már vár a gyilkosra! Fel, Ted

Jack, a Green Streetrel! Ki a gyilkos, ezt kérdi tőled egész Manhattan Island!!!“

Így írt a Daily Letters az ügyről. Dan Herb leejtette az ujságot. Most itt van az alkalom. A legbiztosabb öngyilkossági mód! A legbiztosabb halál! Ez elől nem lehet megfutamodni!

A kisujjadat sem kell megmozdítanod. És az utolsó pillanatban ki fogod jelenten, Dan Herb, hogy nem te öltél — az a sorsodon úgyse változtat már, de a nevedet makulátlanul őrz, meg a jövőben is, ha te már nem leszel!

Dan felállt, felvette az ujságot, összehajtotta, zsebetette. Arca kemény és elszánt volt.

Elhatározta, hogy a villamosszékekben lesz öngyilkos: magára vállalja Slyham megölését.

*

Sokkal intelligensebb volt, semmint hogy odaálljon a rendőrök elé és kijelentse nekik: én öltém meg. Ebben az esetben nem hinnék el, esetleg kitalálnák az igazi okot. Nem. Úgyis órá fognak gyanakodni mindenekelőtt. Úgy kell rendelkezni a dolgot, hogy minden nyom hozzá vezessen.

Eleinte tagadni fog, később a bizonyítékok súlya alatt megtörik és bevall mindent. Akkor aztán — föltéve, hogy az igazi gyilkos elég ügyes lesz ahhoz, hogy elmeneküljön — már senki és semmi sem akadályozhatja meg, hogy Dan Herb a villamosszéken fejezze be szomorú, igazságtalan, rövid földi életét.

Dan fróasztalához ült és levelet írt az ügyvéd-
jének:

„Első végrendeletem értelmében minden va-
gyonomat Annie Slyhamre hagyom. Amennyi-
ben nem fogadná el, kérem közölni vele, hogy
apját nem én öltem meg: a kertben találtam
halva, 14-én éjfél után fél egykor. Már ak-
kor elhatároztam, hogy öngyilkosságot követek
el, gyógyíthatatlan betegségem miatt. Miután
ehhez nem volt elég lelki erőm, úgy döntöttem,
hogy magamra vállalom Sylham megölését,
amiért villamosszék jár. Ez lesz az én öngyil-
kosságom. Ezt a levelet Barney ügyvéd csak
halálom után bontja fel. Gondoskodjék róla,
hogy az igazi gyilkost megtalálják.

Daniel Herb.”

Kívül a lepecsételt borítékra ráírta: „*Halálom
után bontandó fel*”, — és az egészet beletette a
nagyobbik levélbe, amit már előző nap megírt.
Csöngetett a boynak s a levelet postára küldte,
Alphons Barney ügyvéd címére.

Ezután még egy kisebb cédulára írt valamit, a
cédulát zsebetette s abban a félig bódult, apatis-
kus lelkiállapotban amelyben napok óta járt, —
elindult a Slyham-villa felé.

*

A Slyham-villa halljában egy vörös, alacsony
úr már másodszor jelentkezett ezen a szomorú
reggelen. Újabb kérdések kereszttüze alá vette a

villa lakóit. Williamson felügyelő a véredek szó-
kása szerint mindig újra és újra visszatért az első
nyomra, amelyen elindult. Valószínűleg, gondolta
Anny Sylham nem akarja majd kiadni a fiút, aki-
vel randevúja volt a kertben. Ezért újra megkér-
dezte, az inas és Danton Slyham, az unokaöccs
előtt, remélte, hogy így nehezére fog esni a lány-
nak a hazugság.

És tényleg, Annie megmondta, hogy Dan Herb-
el lett volna randevuja a kertben, csak hogy Dan
nem jött el. Annie megborzongott, ha arra gon-
dolt, hogy akkor, amikor ő a lugasban álldogált,
pár lépésre tőle már ott feküdt az apja holtan.

Ekkor elegáns fiatalember lépett a hallba, két
kopottas úr kíséretében.

Zavart hangon fejezte ki részvétét Danton és
Annie előtt s aztán a felügyelőhöz fordult:

— Kínos ez nekem, uram, de a bíróság mára
rendelt el foglalatást a boldogult Róbert Slyham
ellen és én kénytelen vagyok érvényesíteni a kö-
vetelésemet, ha valaha is meg akarom kapni.

Az iratok rendben voltak s a legmeglepőbb volt,
hogy Slyham is tudott erről, amint az aláírásai
tanúsítják. Ez érthetetlen volt. Hová lett Róbert
Slyham vagyona?

És Annie? Annie Rod Milest nézte. Ezt az em-
bert, aki tegnap még itt táncolt vele — és aki már
ötször megkérte a kezét. Igaz, hogy eddig mindig
kikosarazta, de ez nem ok rá, hogy valaki ilyen
tapintatlanul viselkedjék, — még ha igaz is, hogy
szegény papának semmije se maradt. Dehát...

A két kopott úr és Rod elkérték a kulcsokat. Danton és Williamson velük mentek és a szobában voltak, amíg Rod a pénzszekrényben kutatott.

Kivett valami öt-hat köteg értékpapírt és a másik kettőnek adta. Azután mégegyszer belenyúlt, de csak a csukott öklét húzta ki.

— Mehetünk, uraim — mondta — és mégegyszer elnézést kérek.

Az értékpapírokat visszatették, lepecsételve, s a szekrényt is lepecsételték. Azután távoztak. És Williamson felügyelő törhette a fejét rajta, hogy miért volt ez a formalitás *ilyen* sürgős nekik.

— Ki az a Dan Herb? — kérdezte Annietől a felügyelő.

Annie olyan lelkiállapotban volt, hogy alig tudott beszélni, de azért megmondta, hogy kicsoda Dan Herb.

És ez nem tetszett Williamsonnak. Egy fiatalember, aki kétmillió dollár ura és akibe a lány nyilván szerelmes — egy ilyen fiatalember csak akkor gyilkol, ha őrült.

De Williamson felügyelő ezt a lehetőséget is kénytelen volt elvetni, amikor Dan megérkezett.

Mert Dan Herb szomorú és csendes fiúnak látszott, de jómodorú és okos volt, amilyennek saját magát se képzelhette Williamson felügyelő.

Dan azért jött, hogy részvétét fejezhesse ki. Gondosan kerülte, hogy négy szemközt maradjon Annieval, akinek fájdalma szemmelláthatóan kellemetlenül érintette őt. Elmondták neki Rod Mi-

les eljárását és Danty Slyham keserűen kifakadt Miles, a kétszínű barát ellen.

Williamson felügyelő közben fontos felfedezést tett. A hallban, közel a kijáráshoz, a szőnyegnek egyik ráncában apróra összegyűrt papírlapot talált.

A papírra ez volt írva:

„Ma estig, érti?! Éjjélkor lesújt a kéz! X.“

Williamson úgy okoskodott, hogy Miles ezt a cédulát akarta megkaparítani a páncélszekrényből.

Amikor ezt a felfedezését közölte a többiekkel, Dan felféhrre sápadt.

A cédula tehát pont ellenkező eredményre vezetett, mint ahogy Dan szeretne volna. Nem őrá terelte a gyanút, hanem Milesra.

Dan azért hullatta el a cédulát, hogy a gyilkosság indítóokának kutatását egy bizonyos irányba terelje. És mivel Milesnak kétségtelenül volt valami oka a nirtelen látogatásra, most őt keverte gyanuba a cédula.

Dan elbúcsúzott és sietve távozott. Gondolkodnia kellett.

Bement egy kis kávéházba Hoboken szélén és levelet írt Williamson felügyelőnek. A levél tartalma teljesen közömbös volt, egészen enyhe igyekezet volt benne, hogy Milesra terelje a gyanút. De Dan igazi célja nem ez volt a levéllel.

*

Ted Jack Larum leemelte a telefonkagylót. Williamson elmondta a történeteket:

— Dan Herb volt a randevús fiatalember, aki a lány szerint nem jött el. Azonban lábnyomai egyeznek a kertben találtakkal. Ujjnyomokat most küldöm be. Miles esetét már elmondtam. Most hozom be a cédulát. Dan Herb a fia az Egyesült Államok egykor legnagyobb fakereskedőjének. Seven Herbnek. Az inas tegnap este heves vitatkozást hallott Dan és a meggyilkolt között. Hogy miről, nem tudja. De Annie azt mondja, hogy róla vitatkoztak. Amikor belépett, elhallgattak. Megkérdezte, miről folyt a vita? — Magáról — felelte Dan rekedt hangon és mindjárt el is ment. Ezekután az öreg Slyham térdére ültette Anniet és kérte, legyen Miles felesége. Annie újra megtagadta ezt. Slyham így felelt: — Tudod, hogy kedved ellenére nem kényszerítlek. De nekem... ez nagyon... nagyon kellemetlen. Amiből következik, hogy Dan megkérte a kezét, de az öreg nemet mondott, mert valami okból Mileshez akarta adni a lányát. De a fiatal lány nem állt kötélnek. Így tehát két póruljárt kérőnk is van: az egyik az apánál bukott meg, a másik a lánynál.

Ted Jack unatkozó arccal tette le a kagylót. Félóra múlva Williamson levelet kapott Dantól, amelyben a tegnap este történeteket írja le. Ekkor már tudták a következőket: a gyilkos késen talált ujjlenyomatok *Dan kezéről származnak*, a meggyilkolthoz vezető lábnyomok a kertben *Dan láb-*

nyomai s a fenyegető levelet ő írta. Az írás egyeztett a Williamsonnak küldött levéllel.

HARMADIK FEJEZET.

Valahogy kiszivárgott a híre, hogy Rod Milest, a hírneves ifjú selyemgyárost kirángatták az ágyából és becipelték a legközelebbi Night Courtra, a rendőrörszobába.

Véletlenül itt volt Williamson felügyelő is a központból, aki faggatni kezdte Milest. Mindez a lassan mégis ackióba lépő Ted Jack műve volt. A kezdet azonban keveset ígért.

Miles egy Sam Robbit nevű tőzsdés barátjával taxin távozott a Slyham-házból. Egyenesen Dodo Weekhez hajtottak, az ismert vöröshajú táncosnőhöz, akinek a lakásán mulatoztak másnap reggelig.

Ezt bizonyította Sam Robbit, a taxisoffőr, Dodo Week házmestere és Dodo maga.

Az alibi százszázalékos volt: Miles nem ölhetett meg Slyhamot.

Az egyetlen, amit bevallott, hogy halálosan szerette Anniet, mindent megpróbált, hogy hasson rá, úgy közvetlenül, mint apján keresztül. De Slyham gyöngé volt a lányával szemben és a döntő pillanatban megjelent ez az átkozott Dan Herb... Miles látta, mennyire örül neki Annie, három év után is. Danról nem tud semmit, annyit hallott, hogy pénzét nem forgatja,

személyesen nem intézi az ügyeit, egy Barney nevű ügyvéd a teljhatalmú megbízottja.

Minthogy Milest már lapzártá után engedték el a *Wight Courtról*, a reggeli lapok csak az előállításáról írtak.

Dan az ágyban olvasta a lapokat és kétségbeesetten állapította meg, hogy a rendőrség persze melléfogott: Milest tartóztatta le és nem őt.

Kopogtak.

— Egy hölgy óhajt önnel beszélni, Sir — mondta kívül a szobapincér.

Dan sebesen felöltözött.

A hallban Annie várta.

— Miért kerül engem? — kérdezte a lány.

— Dehogyan kerülöm.

— A randevúra se jött el.

— Ne... nem. Nem lehetett.

— Jólesne, ha mellettem állna a napokban,

Dan.

— Igen. Csakhogy...

— Már nem emlékszik arra, hogy... három évvel ezelőtt...

Elragadóan szép volt most Annie. Mint egy gyönyörű, szomorú virág, lehajló fejjel. Dan szinte elsírta magát. De nem mondhatott egy szót sem abból, amit érzett.

Annie lassan elkedvetlenedett. Nem értette a fiút, annyira megváltozott. Semmi sem volt benne a régi Danból.

— Én... — próbálkozott még egyszer a

lány, — azt hittem, hogy maga megkérte a kezemet szegény papától.

— Én?! — csodálkozott a fiú.

— Nem?!

— Nem.

— Hát akkor... miről vitatkoztak akkor este?

— Üz... üzleti ügyekről — volt a válasz.

— Isten vele, Mr. Herb — a lány kezét nyujtott és elment.

Dan úgy érezte, mintha a szíve szakadna ki. Szerette ezt a lányt? Nem szerethet az, akinek már csak napjai vannak hátra.

A hall sarkában egy kis, kövér asszony állott és figyelte ezt a beszélgetést. Mint a pók. Ez a hölgy Mrs. Alw, egy nyugdíjazott rendőrőrmester felesége volt. Az őrmester egyszer elaludt a posztján és erre nyugdíjazták. Sokáig nem merte megmondani otthon.

Mrs. Alw azonban rájött.

Gondolkodott a dolgon s egy szép napon kijelentette:

— Eddig te tartottál el engem, Adolph. Mostantól kezdve én tartalak el téged.

Mrs. Alw elment a rendőrfőnökhöz és felajánlotta szolgálatait, mint női titkosrendőr.

A rendőrségen eleinte nevettek a gömbölyű, fecsegő aszonyon. De néhány kisebb, kényes megbízást olyan szokatlanul gyorsan és ügyesen intézett el, hogy a tekintélye megnövekedett. Sajnos, Ted Jack csoportjába osztották be és

Ted Jack nem tűrte az önállóságot maga körül. Hiú volt, mint a nagy emberek általában.

Mrs. Alw most odasompolygott a magába merülő fiatalemberhez.

— Mr. Herb — mondta a kis nő vastag hán-
gon, — önt elszomorítja a kedves nő távozása?
Ne szomorkodjék. Az a tény, hogy idejött a
rendőri kordonon keresztül, bizonyítja, hogy
szereti önt. Remélem tudja, hogy rendőrök fi-
gyelik az ön lépéseit? Ön a látszat áldozata, Mr.
Herb. Szerencse, hogy nincsenek rokonai. Azt
fogják hinni, hogy ön gyilkolta meg Slyham
gyárost. Kellemetlen, tudom. De mi oka lehetett
volna erre, nevetséges, úgy-e? Eltekintve attól,
hogy kikoszarozta önt.

— Kicsoda maga? — förmedt rá Dan.

— Ó, csak kiabáljon velem. Vastag bőröm
van, azonkívül rossz hallásom és alig látok. A
rendőrségnél is vagyok, meg nem is.

— A rendőrségnél azt hiszik, hogy Slyham ki-
koszarozott engem? — kérdezte Dan hevesen.

— Ó, a rendőrségen sok mindent hisznek —
volt a válasz.

Dan jól megjegyezte ezt. Örömmel tudott meg
mindent, amit a *saját kárára fordíthatott*. De be-
szélgetni nem volt kedve és faképnél hagyta a
fecsegő asszonyt.

Felment a szobájába. Erősen köhögött, —
amióta New Yorkban volt, először.

Csodálta, hogy a fárasztó, nyugtalan életmód
és az izgalmak nem ásták alá jobban az egész-

ségét. Felmerült előtte Annie képe, de elhességette magától.

Kopogtak.

— A rendőrség! — mondta egy hang.

— Tessék! — kiáltotta Dan. És az volt az érzése, mintha ezzel a szóval már elkövette volna az öngyilkosságot.

NEGYESIK FEJEZET.

Ted Jack vallatását azok, akik ismerték, a tíz egyiptomi csapáshoz, vagy valami nagyszabású katasztrófához hasonlították.

Azt mondták, olyan érzés Ted Jack kereszt-kérdéseinek tüzeiben ülni, mint amilyen Pompei pusztulása lehetett az érdekeltek lelkében.

Ted Jack ott ült kövéren és magabiztosan, a törvény és a társadalom védelme alatt, öntudatosan és határozottan.

És vele szemben az áldozat: a társadalom és a törvény eleve elbukott ellenfele, űzött vad, aki védekezésének apró szalmaszálaiba kapaszkodik már csak.

És Ted Jack éles, rövid kérdései és vádjai ezeket a szalmaszálakat metszik el egymás után.

Az áldozat elmerül.

Dan Herb még furcsábban érezte magát, a kövér detektív mindentudó szemeivel szemközt.

A bűnös lelkiismeretének önmardosása hiány

zott ugyan lelkiállapotából, de így is törvényellenes dolgot követ el, amikor ki akarja játszani annak képviselőit.

Folyton az az érzése volt, mintha Ted Jack mindent tudna. A valóság ellenben az volt, hogy a detektív semmit sem tudott.

Összekulcsolta kezeit és hátradőlt a székében. Dan kezeit összebilincselte és Williamson felügyelő állt mellette.

Egy kisebb asztalnál őrök ült és jegyezte a kérdéseket és válaszokat.

Magát a kihallgatást, amely megfelelő fényt vet Ted Jack Larum módszereire általában az Egyesült Államok rendőrségére, kommentár nélkül közöljük, ahogy azt a W. E. 24. C. osztály irattárából lemásoltuk.

Ted Jack: Mi a neve?

Dan: Daniel Herb.

Ted Jack: Foglalkozása?

Dan: Magánzó.

Ted Jack: Vagyona van?

Dan: Van.

Ted Jack: Ki kezeli?

Dan: Alphons Barney, Saxton.

Ted Jack: Miért jött New Yorkba?

Dan: Szórakozás céljából.

Ted Jack: Előzőleg három évig nem volt itt?

Dan: Igen.

Ted Jack: Mit nevez maga szórakozásnak?

Dan: A szórakozást. Mit tudom én, mit nevezek szórakozásnak.

Ted Jack: Szórakozásnak nevezi azt, megölni egy embert csak azért, mert az nem akart a maga apósa lenni?

Dan: Sose kértem rá, hogy az apósom legyen.

Ted Jack: De kérte. Az inas kihallgatta a vitatkozásukat. Maga felszólította Slyhamet, hogy adja magához a lányát, de az öreg úr azt felelte, hogy Rod Smileshez fogja adni.

Dan: Nyilván az anyagi érdekei kívánták. Ez nekem teljesen közömbös.

Ted Jack: Úgy?! Az anyagi érdekei? Maga gazdagabb, mint Miles.

Dan: Nem tudom. Slyham engem nem tartott komoly embernek. Én nem vagyok üzletember. Ha voltak anyagi nehézségei, amin segíthettem volna, akkor is későn érkeztem ahhoz, hogy segítsek. Különben is, mondom, a büszkesége sem engedte meg, hogy tőlem kérjen segítséget, akit nem tartott komoly embernek.

Ted Jack: Kit nevez maga komoly embernek?

Dan: Egy komoly embert. Mit tudom én.

Ted Jack: Szóval azért nem adta magához a lányát?!

Dan: Lehet. *(Dannak egy mesteri elszólása, — jegyzi meg egy kusza beszúrás a jegyzőkönyv szélén.)*

Ted Jack: Maradjunk tehát amellest, hogy teszintettel a maga balul végződött lánykérésére, maga elhatározta, hogy bosszút áll.

Dan: Ha New York egyik legjobb detektívje

hinni tud egy ekkora képtelenségben, akkor legyen úgy.

Ted Jack: Bevallom, én is csak tapogatózom az indítók kérdésében. Maga okos ember, Mr. Herb. Hogy magyarázza az ujjlenyomatait a késen és a lábnyomait a kertben?

Dan: Randevúm volt... a... a szobalánnyal.

Ted Jack: Tudjuk. Felesleges lovagiasság. Nem ment el a randevúra.

Dan: Elmentem. A... hölgy nem volt ott. Belebotlottam valamibe. A holttest volt. Lehajoltam. A kezem véres lett. Megmarkoltam a kést...

Ted Jack: És aztán elszaládt...

Dan: Igen. Ez az igazság.

Ted Jack: Gyönyörű. Csakhogy ilyen igazság mellett már elítéltek embereket.

Dan: Engem nem fognak elítélni. Tiltakozom a vád ellen. Nevetséges és alaptalan.

Ted Jack: Egy szavát se hiszem el, fiam. Van alibije?

Dan: Én... hazamentem...

Ted Jack: Miután a kertben volt?

Dan: Miután a kertben voltam. Ezt már bevallottam kérem.

Ted Jack: És miért írta ezt a levelet?

Dan: Közölni akartam a rendőrséggel, hogy mit tapasztaltam a Slyham-villában tegnap este.

Ted Jack: Semmi érdekeset sem tapasztalt. Ami érdekes lett volna, azt elhallgatta. Be akarta mártani Milest.

Dan: Én...

Ted Jack: Miles riválisa. Gyilkosság. Bosszú. Két légy egy csapásra. Milest elítélik...

Dan: Kérem... én... (Dan oly mesterien játszotta az ártatlant, hogy mindenki bűnösnek hitte... — jegyzi meg a későbbi széljegyzet).

Ted Jack: És mikor írta ezt a fenyegető levelet? Mi? «Ma éjszaka lesújt a kéz!» Milyen kéz?! A kéz lesújtott. Mr. Herb keze. Még tagad?! Mi?!

Dan: Ezt a levelet nem én írtam...

Ted Jack: Maga írta. Írásszakértő nem téved.

Dan: Nem értem... én soha...

Ted Jack: Bevallani! Megölte Slyhamot.

Dan: Nem öltem meg!

Ted Jack: Ledöftel Orvul! Hátulról! Nagy spanyol törrel.

Dan: Nem igaz.

Ted Jack: Hanem?! Francia bicskával?! Mi?

Dan: Semmilyennel.

Ted Jack: Hazudik! Megölte! Vallja be! Lány helyett papa várta. Kertben. Összeszólalkozás. Hirtelen haragjában leszúrta. Menekül... Előre készült gyilkosságra?

Dan: Nem... azaz...

Ted Jack: Aha! Szóval: felindulásban?!

Dan: Nem.

Ted Jack: De!

Dan: Nem.

Ted Jack: De.

Dan: Nem.

Ted Jack: Elég bizonyíték van. Vigyék el. Tagadás árt. Nem lesz kegyelem. Megvan a kéz- és lábnyom.

Dan: Kérem főfelügyelő úr...

Ted Jack: Hallani sem akarom. Átkozott kókokság. Semmi bűnbánat. El.

*

Amikor elvitték, Dan úgy látta, hogy győzött. Ha bevallotta volna a bűnt, akkor maradt volna egy csomó kétség és hiány a bizonyításban. De ő olyan állhatatosan tagadott, hogy valósággal felingerelte ellenfelét.

És végre is, ez volt a célja.

Ugyanakkor Ted Jack nem volt olyan biztos a dolgában, mint azt a környezete és Dan hitte. Ted Jack agyveleje nem közönséges agyvelő volt és ha valami túlságosan rendben volt, az épúgy felkeltette a gyanakvását, mintha valami nem volt rendben.

De ha érezte is, hogy van valami ebben a históriában, amit semilyen elméletbe beilleszteni nem lehet, azért Dan Herb bűnösségében komolyan ő sem kételkedett.

Aláírta a jegyzőkönyvet, kezet mosott, megfésülködött és így szólt alantasához:

— Engedjétek hozzám az újságírókat.

*

Fél óra sem telt el és New York tudta, hogy Daniel Herb, egy fiatal milliomos a vidékről

ölte meg Slyhamot. Még tagad, de a bizonyítékok mindig szorosabbra fonódnak körülötte.

Egy óra múlva pedig joviális, kövér hölgy ült fel a vonatra, amely Saxtonba, Dan Herb szülővárosába vitte.

Mrs. Alw nyárspolgár volt. Nyárspolgárnő. Utazni egyáltalán nem szeretett és most is csak a feladat érdekessége birta rá, hogy felüljön a vonatra, amely esetleg összeütközik egy másik vonattal, vagy pláne, amelyről kiderülhet, hogy nem az a vonat, amelybe az ember be akart szállni.

Egy harmadosztályú Pullman-kocsiban kikeresett magának egy üres fülkét, ahova beült s ahol azonnal enni kezdett a magával hozott csomagból.

Egy kézitáska és három kisebb csomag, — az összesen négy darab, — Mrs. Alw remélte, hogy nem fog semmit a fülkében felejtteni.

Egészen Üsterhamptonig evett. Itt utitársa akadt, még pedig egy idősebb, kopottas asszony.

— Hova utazik? — kérdezte Mrs. Alw az utitársnőtől.

— Saxtonba — volt a válasz.

— Nagyszerű! — morogta a gömbölyű hölgy. — Én is Saxtonba utazom.

— Akkor egy irányba megyünk — jegyezte meg mélyértelműen a kopott asszonyság.

— Végre ismét, viszonzlátom Saxton —

tett célzást Mes. Alw arra, hogy a homályos
multban már volt valami köze Saxtonhoz.

— Én a fiamat megyek meglátogatni — rántotta le a leplet utazása céljáról a kopottas asszony.

— Képzelem, hogy örül a fia. Talán már unokái is vannak?

A kopott asszony fejét rázta:

— A fiam még nőtlen. A fiam gazdája is nőtlen még. Bizonyos Mr. Herb. Nem ismeri véletlenül?

— Nem — felelte Mrs. Alw, — Mr. Herb? Nem ismerem. Talán paplangyáros?

— Ah, dehogy, Istenem! Az apja fakereskedő volt. Olyan gazdag, mint Vanderbilt. Majdnem. Fiatal ember, egyedül él otthon, csak a fiam szolgálja ki.

— Talán bolond? — érdeklődött Mrs. Alw.

— Hogy bolond, mondja ön? Már mint kísértés?

— Mr. Herb.

— Herb. Dehogy bolond az, asszonyom. Művelt és okos fiatalember, nagyobb könyvtára van, mint a városi könyvtár. A fiam, Joe Awakins, szolgálja ki. Én most megyek segíteni neki, mert írta, hogy jöjjenek.

— Talán nem bírja egyedül a munkát?

— Dehogynem. Csakhogy Mr. Herb elutazott és Mr. Barney bizonyos átalakításokat végeztet a házon.

— Ki az a Mr. Barney?

— Az ügyvéd.

— Az ügyvéd átalakíttatja a házat?

— Persze. Mr. Barney épolyan úr, mint Mr. Herb. Ő a vagyonkezelő.

— Csodálatos dolgok. Az ön fia nyilván szép fizetést kap.

— De mennyire! Mr. Barney külön is ad neki fizetést.

— Csak nem?! — Mrs. Alw összecsapta követ kezait. — Ilyen szerencse! És miért ad Mr. Barney külön fizetést az ön fiának?

— Ezt nem tudom — felelte Mrs. Awkins hirtelen összecsukódva, mint a kagyló.

Különben is, megérkeztek Saxtonba. Mrs. Awkins a búcsú perceiben még egyszer közlékeny lett és elmondta, hogy először is, rég nem látott fiához siet és csak délután fog jelentkezni Mr. Barney nál.

A pályaudvar forgatagában megszületett Mrs. Alw terve.

Félrecsapta ócska kalapját gömbölyű fején s megkérdezett egy rendőrt, hol lakik Barney ügyvéd?

— Bergh Street — mondta a rendőr.

Mrs. Alw odament s egy nagyon szép park kapuján megtalálta a keresett táblát: «Alphons Barney ügyvéd» felírással.

Csöngetett.

Zöldkötényes néger nyitott kaput.

— Kit keresel? — kérdezte a néger.

— Mr. Barneyt.

A néger intett, hogy kövesse. Kavicsos utakon mentek végig, amíg a pompás villához értek.

Pirosszőnyeges lépcsőn haladtak fel, aztán a néger egy várokszobaféle helyiségben ültette le Mrs. Alwot.

A hölgy nagy öröme a néger maga is leült.

— Soká kell várni, — mondta. — Vannak bent nála.

— Igen? Én ráérek.

— Három orvos van bent nála, — fecsegett Sam, a közlékenység ördögétől szurkálva.

— Három orvos? — csodálkozott Mrs. Alw.
— Olyan beteg?

— Ah! — vigyorgott Sam, — nincs semmi baja. Megbeszélést folytat az orvosokkal.

— Hát hány orvos van Saxtonban?

— Három.

— És mind a háromnak Mr. Barney képviseli az ügyeit?

— Nem tudom — felelt a néger.

Közben az orvosok kijöttek. Mrs. Alwnak különösen Lime doktor tűnt fel, szakállas kis ember, fekete szemekkel. Sam ekkor már az ajtóban állt, feszesen.

Barney intett Mrs. Alwnak s az bedöcögött a dolgozószobába. Barney az ajtóban maradt s utánabámult az orvosoknak.

Azután bement ő is Mrs. Alw után és becsukta az ajtót.

Barney ügyvéd magas, erős ember volt, de a vállai aránytalanul, kamaszosan keskenyek.

Duzzadt ajkaiból s gőgös tekintetéből Mrs. Alw uralomravágyó, hiú és erőszakos természetre következtetett.

— Mit akar? — kérdezte durván. A gömbölyű hölgy mézes-mázosan mosolygott.

— Én Joe Awkins anyja vagyok, Mr. Barney — suttogta — azt hallom, valami munkám lesz.

— Ah, igen! — bólintott az ügyvéd. — Nézze csak, Mr. Herb elutazott és hosszabb ideig nem fog visszatérni. Addig én lakom majd az ő házában. Azt mondják, hogy a ház tönkremegy, ha sokáig áll lakatlanul. Egynéhány falat lebontatok és kissé átalakítom a házat a magam céljaira. A maga dolga az lesz, hogy a könyvtárat szétszedi s a könyveket ládába csomagolja. Közben megnézi a könyveket kívül, belül és ami cédulát, levelet, feljegyzést talál, azt olvasatlanul félreteszi és ideadja nekem, hogy elrakhassam. Nem akartam erre a célra intelligensebb embert választani — azt hiszem, maga éppen megfelel — mondta az ügyvéd és kutatóan nézett a hölgy együgyű arcára.

Ebben a pillanatban megcsendült a telefon. Barney felemelte a kagylót.

Csak egy egészen futólagos, gyanakvó pillantást vetett Mrs. Alw felé, azután újra közömbös arccal hallgatta azt, aki a telefonon át beszélt. Majd letette a kagylót.

Tekintete egy pillanatra kutatóan pihent Mrs. Alw arcán. Azután így szólt:

— Mikor akarja szolgálatait megkezdeni?

— Akár mindjárt — felelte az asszony.

Barney az íróasztalához ült.

— Írok egy levelet dr. Hizzett barátomnak, azt mindjárt elviheti magával.

— Igenis.

Barney elgondolkodott. Néhány sort írt, lepecsételte a borítékot, átadta Mrs. Alwnak.

— Court Road 42. — mondta. — Mehet.

— Igenis.

Mrs. Alw távozott a levéllel.

Rövid keresés után megtalálta a villát. Számitott ugyan arra az eshetőségre, hogy Barney közben az ismeretlen telefonáló révén megtudta, hogy ő nem Mrs. Awkins, — de erőszakosságtól úgy vélte, nem kell tartania, mástól meg nem félt.

Dr. Hizzett egy bérházban lakott, amely a város szélén volt s rengeteg ablakát fődte vasrács. Egy szobalány elvette a levelet s azonnal a várószobába vezette Mrs. Alwot. Mrs. Alw rögtön látta, hogy orvosi rendelőben van.

Csakhamar kinyílt egy fehér ajtó és az előbb látott három orvos egyike betessékelte a hölgyet.

Mrs. Alw belépett. Különös formájú rendelőben találta magát. Majdnem minden tárgy gumiból volt, vagy gumival volt bevonva.

— Foglaljon helyet, — mondta dr. Hizzett kedvesen. Mrs. Alw leült egy gumiülőkés székbe.

— Nyujtsa ki a nyelvét.

— Nekem nincs semmi bajom, Sír —
mondta Mrs. Alw.

— Tudom. A férje mindent megírt nekem.

— A férjem?

— Igen. Mr. Joe Smith, itt van a levele. Ki fogjuk gyógyítani. Pár hetes kúra után egészen fog távozni innen. Minél csendesebben viselkedik, annál hamarabb.

Mrs. Alw fején átvillant a valóság. Dan Herb inasa, Awkins, megtelefonozta anyja érkezését és azt, hogy ott van nála. Barney gyanút fogott és megijedt, mert túl közlékeny volt az ál-Mrs. Awkins-szal szemben. Amíg ő dr. Hizzett lakását kereste, Barney telefonozott az orvosnak...

Mrs. Alw felugrott és menekülni akart. De a doktor nyilván számított erre. Két hatalmas ápoló rontott be s gyakorlott mozdulatokkal tették ártalmaflanná a rugkapáló asszonyt.

Tíz perc múlva Mrs. Alw egy párnázott celiában ült. Egy kancsó víz volt előtte és a legsötétebb jövő.

Ted Jack a szokott karosszékekben ült és várta. Ezen a napon — amely Mrs. Alwra nézve oly szerencsétlenül végződött, — Ted Jack nem várt hiába. Bizonyos körvonalak bontakoztak ki előtte.

Két fontos jelentős fűtött be egymás után.

Az első:

New-Saxton-Pol. Pr. 369—41-33.

Válasz a Larum-csoport megkeresésére,
New York.

Bizalmas.

1. Barney Alphons ügyvéd a környék egyik legtekintélyesebb polgára. Gyerekkora óta ismerjük, feddhetetlen életet él.

2. Apja szenátor volt. Egyetlen sötét pont a családban: öccse, Rod Barney, akit 8 évvel ezelőtt egészen fiatalon 3 évre ítéltek bankrablás miatt. 6 évvel ezelőtt kiszabadult, azóta eltűnt.

3. Dan Herb végrendelete. Barney safejében van. Barney csak nagyjában ismeri a tartalmát, természetesen nem közölheti. E hó tizenötödikén kapott Dan Herbtől levelet, N. Y.-ból; benne zárt boríték, «Halálom után felbontandó» jelzéssel.

4. Mrs. A. nem jelentkezett nálunk.

5. Hogy van a köszvénye, Ted Jack? Nálunk nyugalmas idők járnak, a fiam a héten érettségizik. Üdvözet

New Saxton Pol. Pr. Pr.

Bélyegző.

Benton.

A másik jelentés, amelyet Pollock közigazda-

sági szakértő terjesztett be, még meglepőbb és alaposabb volt.

«Három hónappal ezelőtt Robert Sylham vagyoni helyzete a következő volt. Aktivák: 600 Limehurst-köteg á 100 dollár, három aktív, két inaktív gyár, kisebb részuények kb. húszon-hatezer értékben, kilenc R. T. részvénytöbbség, részesedések, a Gren Park Lane-i villa, kórház a 15. uccában. Összesen mintegy hétszázttizezer dollár. Passzívák: Személyi tartozás Rod Limeszal szemben 75.000 dollár; a New Kent Selyemgyárak Lim. (Rod Miles) 160.000 dolláros és 9 százalékos kölcsöne és a Limes-ekkel fuzionált hat gyártelep állandó deficitje.

Bátor vagyok ehhez laikus számára is érthetően a következő magyarázatot is hozzáfűzni:

Feltűnő, hogy Slyham úgy adósodott el Rod Miles-szal szemben, hogy az igénybevett hitelekre sem volt szüksége. Nyomát se találni annak, hogy mikor, hol és miért indult a maszsziv Slyham-vagyon le a lejtőn. Nemhivatalosan megállapítottam 1. hogy Slyham az igénybevett hiteleket Pemberton-részvényekbe fektette s el is vesztette ezeken az egészet, 2. hogy a *prosperity* jegyében dolgozó azon hat Slyham-gyár, amely hasonló Limes-Kent-üzemekkel fuzionált, egyszerre deficitel kezdett dolgozni. Még így is aktív lett volna Slyham mérlege, ha fel nem tesszük, hogy Rod Miles egyszerre követelte Slyhamtól minden tartozását.

Mindebből, nézetem szerint, az következik, hogy:

Slyham vakon bízott Miles boszorkányos üzleti ügyességében és sikereiben és ezt a fiatal ember arra használta fel, hogy tervszerűen tönkretegyje a szolid, öreg Slyhamet, aki a mai üzleti manőverekben nem volt otthon;

mivel azonban ez az egész tönkretétel törvényes kereteken belül mozgott, ajánlom önnek, Ted Jack, hogy ne tegyen ezekről nyilvánosan említést, mert nagyon kellemetlen rágalmazásért kaphat a nyakába.

Üdvözlí

S. A. Pollock,

Ted Jack maga elé fektette a két iratot és gondolkodott. Az a kellemetlen és határozott érzése volt, hogy az egész társaságban egyetlen tisztességes fickó van: Dan Herb és éppen ő a gyilkos.

Ted Jack behívatta Williamsont és odaadta neki az iratokat.

Williamson átolvasta őket és sóhajtott.

— A mamáról semmi hír?

Mrs. Alw becézőneve volt a mama.

— Semmi — felelte Ted Jack. — Túl buzgó ság elragadta. Nő. Nyilván kifecsegett mindent.

Williamson sóhajtott.

— Nézze, Ted Jack — mondta — még egyszer kérem, jöjjön el a Slyham-villába. Nézze

meg a parkot. Hátha maga talál valamit, ami nekünk elkerülte a figyelmünket.

Ted Jack úgy ült ott, mint egy Buddha. Nem felelt.

— Dehát, ha mondom, jöjjön oda — erősködött Williamson.

— Már voltam — felelte tompán a főnök.

— Mikor?

— Aznap.

Williamson káromkodott. És talált valamit?

— Találtam. De nem sokat ér. Figyeljen ide. Középen fekszik áldozat. Jobbról idegen lábnyomok. Faltól áldozatig. Balról áldozat lábnyomai. Villától odáig, ahol megtalálták. Érti?

— Eddig én is tudtam.

— Áldozat nyomai balról félórával öregebbek, mint gyilkos lábnyomai jobbról.

— Nem értem.

— Áldozat félórával előbb ért oda, ahol megölték, mint gyilkos.

— És?!

— Mit gondol, fél óráig várt egyhelyben, amíg meggyilkolják?

— Hanem?

— Öngyilkos lett. A kést szerezte valahol.

— Biztos ez?

— Ah. Csak gondolom.

— Miért nem szólt a vizsgálóbírónak?

— Már szóltam.

— No és?!

— Nem hitte el. Tulajdonképen én se hiszem.

— Menjen a csudába! — dühöngött Williamson, — ha nem hiszi, minek mondta?

— Csak kíváncsiság. Mit szól maga? Játék a szavakkal. Holnap már az esküdtek elé kerül Dan. Ha ma nem sikerül bizonyítékot találni, akkor már ne is keressünk.

Ted Jack kimerülten hanyatlott hátra.

Annie Slyham rontott be a szobába.

— Ki ez a nő? — kérdezte Ted Jack.

Williamson arca meglepetést mutatott.

— Miss Slyham — mondta.

— Beszélnem kell Mr. Larummall! — kiáltotta a lány magánkívül.

— Az én vagyok. Menjen ki Williamson.

A vörös felügyelő kelletlenül engedelmeskedett.

— Uram! — kiáltotta Annie — teljesen lehetetlen, hogy Dan ölte volna meg papát! Ugye lehetetlen?! Mondja, hogy ön sem hiszi?!

Ted Jack a fejét rázta.

— Csak ő lehetett a gyilkos, kisasszony. Mit akar?

— Ez lehetetlen. Rod Milesről inkább el tudom hinni! Rettentően féltékeny volt akkor este Danra.

— Akkor őt ölte volna meg.

— Dan... nem lehet gyilkos, uram.... Miles... ma is megkérte a kezemet. Sürget. Én... érzem, hogy Miles tönkretette papát. Ugye, ön is tudja?!

— Rapszódikus dolgok. Zavaros beszéd, Mr.

Miles-szal semmi baj. Dan Herb gyilkos. Legyen Miles felesége.

— Nem! Soha!

— Miért nem?!

— Én Dant szeretem.

— Akkor is, ha ő ölte meg az apját? — Ted Jack szigorúan nézett a lányra.

Annie lesütötte a szemeit. Bátorítást várt és ahelyett újra megerősítették azt a szörnyű feltevést... estig kért határidőt Milestől.

Ted Jack hivatali kötelességét teljesítette, amikor nem tett említést a Milesről kapott információkról. Hidegen üdvözölte a lányt, aki összetört lélekkel ment el.

*

Ted Jack egyetlen emberrel szemben mutatta meg az igazi arcát. Ez az ember egyúttal egyetlen barátja volt: Ronny Topkins.

Ronny az Evening Telegraph rendőri riportere, amint azt a szakmában tudják. Magánéletében állítólag szentimentális lélek, tengeri nyulat tenyésztett. Hivatali dolgaiban azonban olyan szemtelen volt, hogy ahhoz hasonlót csak az állatvilágban találunk néha. Teljességgel más módszere volt, mint detektív-barátainak. Nem ismerte a kendőzés és titkolózás művészetét: hazudni sem tudott. Az embereknek egyszerűen szemükbe mondta az igazat és ezzel néha meg tudta zavarni őket.

Ted Jack sohasem tett fel mindent egy lapra.

Ő volt a nagy Szervező. Az az érzése volt, hogy Saxtonban valami nincs rendben és leküldte oda Mrs. Alwot, aki nagyszerűen tudott hazudni.

De mert néha a hazugság is csütörtököt mond, Mrs. Alwnak nyomába eresztette Ronny Topkins, aki nagyszerűen tudott igazat mondani.

Ronny már nem féltette Ted Jack. Vele még nem történt soha baj.

Mégis, amikor este lett, annak a napnak estéje, amikorra választ kért az előőrseitől, Ted Jack aggódni kezdett. Mi van ott Saxtonban? Mind a ketten póruljártak volna? Nem: pont félkilenc-kor beállított Ronny Topkins és leült az íróasztal peremére.

— Egészen nagyszabású gazemberek — kezdte.

— Beszélj! — sürgette Ted Jack és barátja sugárzó arcába nézett. Topkins hivatásbeli örömet érzett, ha nagyszabású gazemberekkel ismerkedhetett össze.

— A barátunk — persze Dan Herbre gondolkod — inasának anyját szolgálatra rendelték be. A házat átalakítják, Barney ügyvéd költözik oda, A *mama* elment Barneyhoz, kiadta magát — a régi módszer — az inas anyjának és rajtacsípték. Bedugták az örültekházába.

— És most hol van?

— Ott.

— Mért nem szabadítottad ki?

— Nem értem rá.

— Nem fog ott megörülni?

— Nem tudom. Nem fontos. Dan Herb azért jött Newyorkba... különben, várj csak.

Lázasan lapozott a telefonkönyvben.

Patterson egyetemi orvostanár számát kereste ki. Csak egy volt.

— Hallo. Itt Evening Telegraph. A professzor urat kérem. Hallo. *Volt ön a múlt héten Saxtonban?* Hallo? Nem? *Még soha az életben?* Ah. Szóval sohase vizsgált meg egy Dan Herb nevű fiatalembert? Köszönöm.

— Mit jelent ez? — türelmetlenkedett Ted Jack.

— Nem szeretem, ha egy nyugodt ember ideges. Várj csak. Dan barátunkat három saxtoni orvos megvizsgálta és előrehaladott tüdőbajt konstatáltak. Erre lehivatta Barney Patterson professzort, aki megerősítette kollégái véleményét és kijelentette, hogy Dannak legfeljebb három hónapja van hátra, annyi is csak akkor, ha ágyban fekszik. El akarták tenni láb alól a kis öreget, vagy öngyilkosságba akarták kergetni.

— Hogy tudtad meg ezt?

— Hogy? Ahogy szoktam. Elmentem Barneyhez és a három orvoshoz. Megmondtam nekik, hogy rendőri riporter vagyok és tudni akarom az igazat.

— És megmondták?

— Ők azt hiszik, hogy nem mondták meg, de én megtudtam. Utoljára mentem Barneyhez, amikor már majdnem mindent tudtam.

— És mi ez a tapaszt a kezeden?

— Barneynek véletlenül elsült a revolvere a zsebében. Ő ugyan azt állítja, hogy kívülről lőttek be. Nem akartam megingatni ebben a hitében. De akkor bejött a néger és fel akarta larmázni a rendőrséget. Inkább elmenekültem.

— Miért menekültél el?

— Barney miatt.

— Nem értem.

— Nekem is elsült véletlenül a revolverem.

— Lelőtted?!!

— Muszáj volt. De felépül.

— Minek is küldtelek oda.

— Kijelentem neked: én még sose tévedtem ilyen dolgokban. Barney megérdemelte azt a golyót.

— Lehet. De mindezzel nem jutottam előre. Ezekután mégis Dan Herb ölte meg Slyhamet.

— Lehet. De a lakása mást regél.

— Kinek a lakása?

— Dan Herb saxtoni lakása.

— Mit regél a lakása, te szófacsaró?

— A lakása tele van Mrs. Slyham arcképeivel.

— Úgy?

— Igen. Nyilván szerelmes volt belé. Miért ölte volna meg az apját?

— Nem tudom, hogy miért. De megölte.

— Akkor nem tudom megérteni, hogy mi volt ebben a Slyhamben, ami az embereket felbőszítette ellene. Az egyik kifosztja, a másik leszúrja.

— Ki az, aki kifosztotta?

— Miles.

— Há ezt honnan tudod máris?

— Olvastam Annie Slyham egy levelét, amelyet Dan kománknak írt s amelyben panaszkodik, hogy Miles mindenféle rossz üzletbe hajszolja bele a papát s «a papa azóta folyton búskomor.» El is hoztam a levelet, itt van. Talán még szükség lehet rá. A könyvtárban találtam, a könyvek között. Ez az Awkins nevű inas is benne van a szövetségben. Olyan dühösen nézett rám, majd szétszakította a kötelékeit, amikor magához tért.

Ted Jack szédülve nézett fiatal barátjára. Ha Williamson most láthatta volna az ő nagy főnökét!

— Te komolyan azt hiszed, hogy Dan ártatlan?

— Szereti a lányt — felelte elgondolkozva Topkins —, a lány panaszkodik neki Milesra, erre a fiatalember megtudja, hogy tüdőbajos, feljön Newyorkba és megöli a lány apját. Ennél nagyobb hülyeséget még életemben sem hallottam. Egész más van emögött.

— Micsoda? — kérdezte Ted Jack tehetetlenül.

— Nem tudom. Nekem csak a Dan Herb valószínűségéről kell egy másolat, éjszaka tanulmányozni fogom. Talán rájövök valamire.

Rod Miles elegáns, csinos, magas fiatalember volt, csak vállalai voltak aránytalanul keskenyek.

Most Danty Slyhammel sétált fel és alá a hallban. Annie félkilencre ígért választ. Rod úgy találta, hogy eleget várt már. Annienak semmi oka sincs a húzódozásra. Az egyetlen ellenfélre, Dan Herbre villamosszék vár.

— Mondd — kérdezte Danty —, te tényleg szereted a húgomat?

— Hát mi a fene?! — válaszolt kérdéssel Miles. — Talán a pénzét akarom elvenni?!

És röhögött.

Danty tovább törte a fejét.

— Te nem vagy őszinte hozzám, Miles. Te nem tudsz valakit ennyire önzetlenül szeretni. Pedig még szükséged lehet rám, ha Annie.... újra nemet mond...

— Nem fog nemet mondani — válaszolt Miles. — Jelenleg az anyja gyúrja odafönt.

— Addig is adjál száz dollárt — mondta Danton Slyham. És Miles adott neki.

Ezalatt odafönt Mrs. Slyham félreletette a gyászát és csakugyan alaposan a lelkére beszélt Annienak:

— Teljesen örült vagy! Nem tehetsz okosabbat! Sose lesz ilyen szerencséd! Teljesen tönkrementünk, Miles dúsgazdag. Csak nem gondolsz még mindig arra a gazemberre, aki megölte apádat?!

— Nem, nem gondolok rá — felelte Annie és eszébe jutottak Ted Jack délelőtti szavai,

Még egy kicsit sirdogált, aztán anyja hallatlan megkönnyebbülésére kijelentette, hogy igent fog mondani Mr. Milesnek.

Pontosan félkilenckor lement a hallba. Danty és Miles már várta.

De mielőtt még egy szót is szólhatott volna, belépett a hallba Ted Jack főfelügyelő.

Egyenesen Anniehoz ment és így szólt:

— Kisasszony, ön délelőtti kérdést intézett hozzám. Most azt felelem: *ne menjen feleségül Rod Mileshez.*

Miles káromkodva ugrott neki:

— Ezt a beavatkozást meg fogja keserülni Hallja?! Hogy merészel...

— Mint magánember avatkozom bele — mosolygott Ted Jack — igen, Mr. Miles. Mint magánember. Üssön pofon. Nem hívok karhatalmat. Privátim ütöm vissza.

De Annie hidegen nézett a főfelügyelőre.

— Ön elkésett, Mr. Larum. Én most már Rod Miles felesége leszek.

Miles arcán megkönnyebbülés látszott.

A főfelügyelő meghökkenve nézett a lányra. De az elszántan állta a tekintetét.

— Jól van, Miss — felelte Ted Jack — ha majd egyszer megbánja elhatározását, jöjjön hozzám és én vigasztalni fogom.

Azzal elment.

Ted Jack még az este maga elé hívatta Dant. Két szuronyos őr között sápadtan és elszánt arccal lépett be Dan Herb a főfelügyelő elé.

— Holnap már kiveszik a kezeim közül, fiam — mondta Ted Jack — ma még egyszer megpróbálok a lelkére beszélni.

— Fölösleges, kérem — vágott közbe Dan — megfontoltam a dolgot. Bevallom, hogy én öltem meg Robert Slyhamet. Végezzenek ki minél előbb.

— Úgy.

Ted Jack körülnézett.

— Menjenek ki — mondta az öröknek.

— Nézze, fiam, Williamson barátom, itt, részeg és holnap már nem fog emlékezni semmire. Én pedig kissé nagyothallok. Ne is próbálja tehát bevallani.

— De kérem — mondta kétségbeesve Dan — én öltem meg. Én... öltem... meg!

— Ezzel a késsel? — kérdezte Ted Jack s egy különös nyelvű, vérrozsdás kést húzott elő a fiókjából.

— Igen — felelte Dan — ezzel a késsel.

— Csodálom pedig — bólogatott Ted Jack — ez a kés már három éve itt fekszik a fiókomban. Senkise használta azóta.

Dan elsápadt.

— Hát akkor nem ezzel a késsel! — kiáltotta — nem tudom már, milyen volt a kés. Mit akarsz tőlem? — és rémülten, elkínzott arccal nézett körül.

— Miles feleségül veszi Annie Slyhamet.

— Mit bánom én — csattant fel Dan — ne kínozzanak tovább! Engedjenek vissza a cellámba. Ha egyszer bevallottam, semmi joguk faggatni tovább. Ha nem hiszik, nem hiszik. Én magam se hittem volna két héttel ezelőtt.

— Mindez nagyon rejtélyes, amit ön mond és tesz, Mr. Herb — jegyezte meg Williamson. — Ön erőnek erejével a villamosszékbe akar kerülni.

— Úgy van — vágott közbe Ted Jack — ez a helyes kifejezés, Williamson. Csak folytassa.

— Igen — folytatta a felügyelő — de gondolja meg: ma még visszaléphet a meredély elől. De holnap már a vizsgálóbíró előtt lesz és ha ott is bevallja, akkor már nincs megállás a villamosszékig.

— Nem szándékozom megállani, — felelte Dan Herb szomorúan, de határozottan.

Megfordult és kiment a szobából.

Kint, az ajtó előtt közrefogta a két szuronyos őr és visszakísérte a cellájába.

— Maga marha — mondta Ted Jack barátságosan Williamsonnak — teljesen kijátszotta a kártyáinkat a fiatalember előtt.

— De hiszen maga mondta, hogy folytassam.

— De ne így. Le fogok mondani, ha magát nem helyezik át Chicagóba. Ott messze van tőlem és nagy a rendőrhalandóság.

Ted Jack mérges és nyugtalan volt, amikor

elhagyta a rendőrség épületét. Sejtette az igazságot, vagy legalább valami hasonlót, de semmi bizonyíték nem volt a kezében.

És tudta, hogy rettentően nehéz lesz megszerezni a bizonyítékokat. Nemcsak a gazemberek ellen kell majd harcolni, hanem Dan Herb ellen is.

És lehet, hogy mire előállhat a bizonyítékokkal, már késő lesz.

És lehet, hogy elő sem állhat velük. Háttha mégis Dan a gyilkos és ő életében először nevetéses lesz.

Vállat vont.

— Rossz ómen — mondta magában — hogy rokonszenvesnek találom a vádlottat. Öregszem.

Ez a gondolat annyira elkeserítette, hogy megszólított egy fiatal hölgyet az uccán és moziba vitte.

ÖTÖDIK FEJEZET.

A hosszú folyosó cellasora felnyílt és kitárult Ted Jack előtt. Az örök tisztelegtek. A főfelügyelő megállt a 279-es cella előtt. Kulcs csikorogt. Ted Jack belépett.

— Hallo, Dan! — kiáltotta. — Itt van az igazi Patterson professzor, aki meg fogja magát vizsgálni.

— Semmi szükségem vizsgálatra — heveskedett Dan. De Ted Jack lecsillapította.

— Nézze, halálosan beteg embert nem lehet kivégezni. Ezért kötelező az orvosi vizsgálat. A hatósággal nem szállhat szembe.

Dan mélyet sóhajtott és Patterson tanár közömbös arccal, amely semmit sem árult el, végrehajtotta a vizsgálatot. Azután kijelentette, hogy laboratóriumában fogja folytatni azt és holnap reggel nyolckor ad végleges választ.

Ted Jack még visszafordult a cellába, miután kikísérte a tanárt.

— Rengeteg bajom van magával, Dan — mondta szemrehányóan — maga olyan, mint a beteg, aki azért nem tud meggyógyulni, mert nem akar meggyógyulni. Maga a világ legboldogabb embere lehetne, de nem akarja.

— Én?! — kiáltott Dan fájdalmasan — én?!
— Legyintett. — Eh. Lehet, hogy maga jó ember, de ezt nem érti.

— Tegyen nekem egy szívességet, búcsúzóul. Mondja meg, hogy szól a végrendelete.

— A végrendeletem? — felelte Dan Herb. egyszerű. Minden vagyonomat Annie Slyhamre hagyom.

— Micsoda?! — üvöltött Ted Jack — és ezt a gyilkosság előtt írta?

— Előtt.

— És az ügyvédje tudja ezt?

— Tudja.

A detektív elrohant.

Felvirradt a tárgyalás napja. Rengeteg ember szorongott a tárgyalóteremben. Ronny Topkins az ujságírókat igyekezett megnyerni teóriájának. A tárgyalás menete lassú volt, de az éjféli tragédia képe már teljes mértékben kibontakozott. Ott volt Rod Miles és Annie is, halálsápadtan. A tárgyalásról egyenesen az anyakönyvvezetőhöz szándékoztak menni.

Ted Jack Larum az emelvény mellett állt és időnként rámosolygott Danra. A közönség borzadva nézte a fiatal gyilkost.

Ekkor a vörös Williamson lépett szorosan Ted Jack mellé. Valamit sugott neki s egy levelet adott át. Ted Jack elolvasta s zsebregyűrte a levelet.

— Ön a gyilkosság éjjelén a kertben járt? — kérdezte az elnök.

— Igen — felelte Dan.

— A gyilkosság időpontja s az ön látogatásának ideje megegyezik. Egyeznek a lábnyomok és a késen talált ujjlenyomatok is. A vizsgálóbíró úrnak teljes mértékben sikerült a bizonyítás. Vádlott: tagadja bűnösségét?

Dan felemelte a fejét s megrázta. A tömeg felmorajlott. De mielőtt szólhatott volna, Ted Jack felemelte a kezét.

— Elnök úr! Engedje meg, hogy a vádlott kezébe adjak egy orvosi bizonyítványt.

Az elnök fejét csóválta, az esküdtek csodálkoztak.

Dan meglepődve nézett a kezében levő papírlapra és a következőket olvasta róla:

«Tanúsítom, hogy Dan Herb urat megvizsgáltam és megállapítottam, hogy 8 napon belül gyógyuló bronchitise van, egyébként makkegészséges. A tüdeje tökéletes.

Patterson

és Graffitt lab. assziszt.

Dan háromszor végigolvasta ezt, aztán végigvágódott a földön. Elájult.

Az elnök negyedórai szünetet rendelt el. Dan a vizsgálóbíró szobájába vitték. Csakhamar magához tért. Annie és Ted Jack térdeltek mellette, gondterhes arccal. Magasan felette Ronny Topkins arcát látta: egy arcot, amely közönyösnek látszott, holott nem volt az.

— Na, öregem — mondta Ronny Topkins — gratulálok az ügyvédhez, ott Saxtonban.

Dan felegyenesedett.

— Barneyt gondolja?

— Azt. — És Topkins begyeset köpött utálatában.

A közönség végsőkéig feszült hangulatban várta a tárgyalás folytatását s az esküdtek újra bevonultak.

Az elnök megismételte a kérdést:

— Vádlott, tagadja bűnösségét?

— Tagadom! — felelte gyöngé, de érthető és határozott hangon Dan Herb. Az ügyész felállt.

— Esküdt uraim! — mondta pátosszal. — A vádlott eddig teljes beismerésben volt. Most azt a tanácsot kapta, hogy tagadjon. De erre már nincs ideje.

Az elnök közbeszólt:

— Még egy tanunk van: Larum főfelügyelő. Ted Jack az emelvényre lépett és letette az esküit.

— Ön megállapította az ujjlenyomatok azonosságát?

— Igen.

— Teljesértékű bizonyítéknak tartja azt?

— Nem. A vádlott fedezte fel a gyilkosságot. Sötétben tapogatózott és így fogta meg a kést.

— Úgy? Sáros volt a kert földje akkor éjjel? Meglátszottak benne a lábnyomok?

— Meg.

— Talált más lábnyomot a meggyilkolt ember és a vádlott lábnyomain kívül?

— Nem találtam.

— Ezek szerint...

— Ezek szerint vagy a vádlott a gyilkos, vagy Robert Slyham öngyilkosságot követett el. Ezt az utóbbi esetet bizonyítani tudom.

— Hogyan?!

Óriási volt a megrökönyödés. Halk sikoly hallatszott.

— Engedjék meg, hogy előlről kezdjem. Dan

Herb ügyvédje, Mr. Barney, akit éppen a pillanatban szállítanak át a saxtoni kórházból egy ottani rabkórházba, cinkosaival, egy valódi és két állítólagos orvos segítségével elhitette a vádlottal, hogy menthetetlenül beteg. A vádlott végrendeletet készített és végrendeletében két millió dollárnyi vagyonát Miss Annie Slyhamre hagyta. Barney tudott erről és közölte ezt Rod Miles úrral, aki nem más, mint rovtömjéntű öccse — s aki most kelt fel éppen, hogy a kijárat felé induljon, de a kijáratnál embereim előbb feltartóztatják majd, aztán letartóztatják. Miles ezért akarta mindenáron feleségül venni Miss Slyham Anniet. A kétmillió dollár miatt. Miután a lánynál nem ért célra, az apját kezdte kapacitálni. Tervszerűen tönkretette az öregotthont s a gyilkosság estéjén két lehetőség elé állította: vagy igent mond Annie, vagy Miles azonnal követeli a pénzét Róbert Slyhamtól, ami tönkretette volna az öregotthont.

Slyham hiába kérte a lányát: az igazi okot nem mondta meg neki, mert nem akarta szerencsétlenné tenni. Elhatározta, hogy öngyilkos lesz. Ezt a szándékát megírta egy levélben, amelyben Mileset tette felelőssé haláláért és bukásáért.

A gyilkosság utáni reggelen Miles hatósági se-

A VILÁGVÁROSI REGÉNYEK

régi számai

megrendelhetők az árusítóknál
és a kiadóhivatalban

gédlettel ellopta ezt a kompromittáló levelet a meggyilkolt pénzszekrényéből — és tűrte, hogy ez a fiatalember, Dan Herb, ártatlanul üljön a vádlottak padjára és végignézte volna a haláltusáját a villamosszéken. De amig Miles úr itt ült és a tárgyalás menetében gyönyörködött, én házkutatást rendeltem el a lakásán és meg is találtuk a levelet: Róbert Slyham búcsúlevelét.

Ted Jack az esküdteknek adta a levelet. Azután harsány hangon követelte a három saxtoni orvos azonnali letartóztatását. Rod Miles már biztos kezekben volt. És Ronny Topkins buzgón magyarázta kollégáinak, hogyan kergették bele Dant az öngyilkosság örületébe és hogyan határozta el, hogy a villamosszékekben lesz öngyilkos.

Körülbelül ekkor érkezett meg Mrs. Alw távirata:

„Kiszabadítottak, örült vagyok, más pályára megyek, értesítsék férjemet, Alw nyugalmazott őrmestert
a Mama“

Ted Jacket gratulálók tömege vette körül. De a főfelügyelő rettentő fáradtságot érzett. Soha életében nem beszélt ennyit egvfolytában, mint ezen a tárgyaláson.

Dan Herb és Anni együtt távoztak. Annie a völgyét nézte. Jó volt ennek a fiatalembernek a szemébe nézni, — aki egyszer már elvesztette

az életét és most újra visszakapta — és ráadásul egy lányt, aki szereti, akinek forró szemei vannak s ha ránéz egy férfire, akit szeret, eszébe juttatja, hogy férfi.

Ted Jack dühösen nézett utánuk. Meg se köszönték neki, amit tett és amennyit beszélt.

(VÉGE)

PÉCZELY JÓZSEF,

az ismertnevű, kiváló író drámai erővel megírt regényét közli a *Világvárosi Regények* soron következő száma.

A VÖRÖS ÁLARC

a címe, főhőse pedig egy vakmerő rabló, akit nem tudnak kinyomozni. A hatóság, a csendőrség minden igyekezte hiábavaló, sohasem kerül hurokra és kilétét csak a halála leplezi le. Forró feszültséggel és izgalommal teli Péczelynek ez a műve.

84. számú keresztrejtvény

1	2	3	4	5		6	7	8	9	10
11						12				
13					14		15			
16				17				18		
19			20				21		22	
		23		24		25				
26	27		28						29	
30										
31			32						33	
		34								
35	36								37	
38		39		40				41		
42			43					44		
45				46		47				
48										

Vízszintes: 1. Kiváló magyar író. 11. Sziksó. 12. Európai folyó. 13. Szabószerszám. 15. Állatok lakhelye. 16. Női név. 17. Könnyei hullanak. 18. Ilona — röviden. 19. A Twist Olivér írójának névbetűi. 22. A német an dem összevonva. 23. Területet bezár. 26. Sajátkezel. 28. Szögönfüggés. 29. Ismeretlen. 30. Ilyen könyv Molnár Ferenc «Egy haditudósító emlékirata» c. műve. 31. Szíve van. 32. Egy hajófajta. 33. Kettős mássalhangzó. 34. A «mik ezek?» kérdés ellenkezője. 35. Lásd a 33. sort. 37. Wells keresztnévének kezdőbetűi. 38. Csapadék. 40. Szépmondás. 41. A holló költője. 42. Ravasz állat. 44. Külső szin; tárgyrag is van mellette. 45. A «honnan» kérdésre felel. 47. A táviró feltalálója — fonetikusan. 48. Ez a párt indította meg a francia forradalmat.

Függőleges: 1. Összetoborzott fegyveres csapat. 2. Inyére van. 3. Leánynév. 4. Állami jövedelem. 5. Feltételes kötőszó. 6. Római szám: 450. 7. Mátka. 8. Egyike leghíresebb templomainknak. 9. Tejtermék. 10. Szigetcsoporthoz tartozó. 14. Földkörüljárók. 20. A hőmennység egysége. 21. Sakk-kifejezés az elbástyázásra. 24. Belső szerv. 25. Nyakába varr. 27. Fürdőszobakellék. 29. Ilyen fa is van. 36. Kutyanév. 37. Kihez?. 39. Házállat. 41. Parlamenti csoport. 43. ... marsl. 44. Kitisztít. 46. Mássalhangzó fonetikusan. 47. Személyes névmás.

A megfejtést a jövő heti számban közöljük.

A 83. számú keresztrejtvény megfejtése:

Katonadolog — Szétválogat — Testnevelés — Keserves állapot —
A komédiának vége — Gondolatolvasás.

A VILÁGVÁROSI REGÉNYEK-ben megjelent

a 9 es számtól:

9. FARAGO SANDOR: Halott a voltannál — 10. HARRY HOOD: Jeányrablás. — 11. FORRÓ PÁL: A kínos botrány. — 12. NICOLAS KEYNES: A turf démona. — 13. III. LOVÁSZY MÁRTON: Menekülés. — 14. FARAGO SANDOR: 200.000 pengő — 15. FORRÓ PÁL: Leszámolás. — 16. BABAY JÓZSEF: A kék varázs. — 17. NÉMETH KÁROLY: Az ezredes két halála — 18. INNOCENT ERNŐ: A gyehenna csókja. — 19. TERSÁNSZKY J. JENŐ: Az elveszett notesz. — 20. FARAGO SANDOR: A kék Rolls-Royce. — 21. LELESZY BÉLA: Az ezüstercegnő. — 22. MOLY TAMÁS: Az öt Rayo. — 23. FORRÓ PÁL: Nizzai kaland. — 24. KULCSÁR MIKLÓS: A filmvezér. — 25. KELLER ANDOR: A 10.000 dolláros csekk. — 26. III. LOVÁSZY MÁRTON: Hajnali látomás. — 27. BIBÓ LAJOS: A nagy találkozás. — 28. TERNAY ISTVÁN: A miniszter barátnője. — 29. LELESZY BÉLA: A tüz éneke. — 30. BEKEFFI JÓZSEF: Döntő bizonyíték. — 31. TAMÁS ISTVÁN: A moszkvai lány. — 32. FORRÓ PÁL: Silvia két táncosa. — 33. TERNAY ISTVÁN: Halló, ki beszél? — 34. GÖRÜG LÁSZLÓ: Önagysága randevuja. — 35. ORBOK ATTILA: Szív a széfben. — 36. INNOCENT ERNŐ: A pénz asszonya. — 37. FARAGO SANDOR: A kutyás ember. — 38. LELESZY BÉLA: A bűnök kertje. — 39. BARÓTI ZOLTÁN: Pesti koncert. — 40. FORRÓ PÁL: Önagysága a betörő. — 41. TAMÁS ISTVÁN: Nyomtalanul. — 42. III. LOVÁSZY MÁRTON: A szerencse éjszakája. — 43. GÖRÜG LÁSZLÓ: Az áruló csók. — 44. BARÓTI ZOLTÁN: A nagy finálé. — 45. LELESZY BÉLA: A szöke áldozat. — 46. FORRÓ PÁL: Kvíttek vagyunk... — 47. KOMOR ISTVÁN: A szürke tűz. — 48. FEKETE OSZKÁR: Mindenki tett? — 49. TAMÁS ISTVÁN: 200 menyegző. — 50. FARAGO SANDOR: Wallenstein koponyája. — 51. LESTYÁN SÁNDOR: Marúja. — 52. BEKEFFI JÓZSEF: Kié a gyémánt? — 53. DIÓSZEGHY MIKLÓS: Ófelsége udvari merénylete. — 54. EGLY ANTAL: A műtőasztalon. — 55. LELESZY BÉLA: A fekete szenyőrita. — 56. TAMÁS ISTVÁN: Az aranydarázs — 57. ASZLÁNYI KÁROLY: Aki a pénz elől menekül. — 58. III. LOVÁSZY MÁRTON: A nagyhercegné. — 59. NÉMETH ANDOR: Kérem a következő urat! — 60. CSÁSZÁR GÉZA: Yvonne bosszua. — 61. GÁL IMRE: Trópusi láz. — 62. BEDŐ GÉZA: Rejtelmek a Montreux-Palace-ban. — 63. ASZLÁNYI KÁROLY: A kétfenekű dob — 64. URAI DEZSŐ: Hopkins órnagy különös halála. — 65. KERTÉSZ MIHÁLY: Pletyka. — 66. LESTYÁN SÁNDOR: A levegő királya. — 67. LELESZY BÉLA: Éjszeli kopogtatás. — 68. KELEMEN KÁLMÁN: A szélhámos bankbetétje. — 69. INNOCENT ERNŐ: Billinesek éneke. — 70. SZÁNTÓ DÉNES: Kiáltás a mikrofonba. — 71. NÉMETH ANDOR: A kék szappanhab. — 72. FALUDI KÁLMÁN: Egy éjszaka története. — 73. TAMÁS ISTVÁN: A válóok. — 74. MOLY TAMÁS: A guzsbak kötött hölgy. — 75. LELESZY BÉLA: Viharkisasszony. — 76. KELLER ANDOR: Ahol már egyszer meghaltam... — 77. KOLOZSVÁRI ANDOR: Címe nincs. — 78. GÖRÜG LÁSZLÓ: Halálos fogadás. — 79. FORRÓ PÁL: A mókushunda. — 80. TAMÁS ISTVÁN: A Párizsi rokon. — 81. — NÉMETH ANDOR: A sárka kimonó. — 82. LELESZY BÉLA: Azur-álmom. — 83. FALUDI KÁLMÁN: A hasis. — 84. ASZLÁNYI KÁROLY: Utazás a villamosszék körül.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

